

Sygn. akt VI GC 625/16 upr/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maja 2017 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: stażysta Monika Kucharczyk

po rozpoznaniu w dniu 11 maja 2017 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

S. K.

przeciwko:

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

o zapłatę

1) zasądza od pozwanego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. na rzecz powoda S. K. kwotę 9 165,88 zł (dziewięć tysięcy sto sześćdziesiąt pięć złotych osiemdziesiąt osiem groszy) z odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwot:

- 2 837,04 zł (dwa tysiące osiemset trzydzieści siedem złotych cztery grosze) od dnia do dnia 24 października 2014 roku do dnia zapłaty;

- 6 328,84 zł (sześć tysięcy trzysta dwadzieścia osiem złotych osiemdziesiąt cztery grosze) od dnia 31 października 2014r. do dnia zapłaty;

2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2 717,00 zł (dwa tysiące siedemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt: GC 625/16/3

UZASADNIENIE

Powód S. K. wniósł pozwem z dnia 17 marca 2016 r. do tut. Sądu o zasądzenie od pozwanej (...) sp. z o.o. zwrotu kosztów procesu oraz kwoty 9.165,88 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot:

- 3.751,50 zł od dnia 31 października 2014 r. do dnia zapłaty;

- 2.577,34 zł od dnia 31 października 2014 r. do dnia zapłaty;

- 2.837,04 zł od dnia 24 października 2014 r. do dnia zapłaty.

Powód w uzasadnieniu wskazał, że pozwana w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zlecała powodowi wykonywanie usług transportowych. W związku z wykonywaniem usług transportowych na rzecz pozwanej, powód wystawił stosowne faktury VAT jednak pozwana pomimo upływu terminu płatności nie dokonała zapłaty. Powód podniósł, iż zawiadzał pozwaną do próby ugodowej jednak pozwana nie stawiała się na nią jak również nie dokonała zapłaty.

W dniu 19 maja 2016 r. Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy wydał w sprawie VI GNC 767/16/5 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty. W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana podniosła zarzut potrącenia oraz błędnego naliczenia odsetek. Pozwana wniosła również o oddalenie powództwa oraz zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwana wskazała, że zawarła z powodem w dniu 21 sierpnia 2014 r. kontrakt o współpracy gospodarczej w zakresie przewozów krajowych i międzynarodowych. Pozwana podniosła, że zgodnie z zawartą umową, przewoźnik zobowiązał się do wykonywania zleconych przez pozwaną przewozów w terminach określonych przez pozwaną oraz do dostarczania pozwanej wymaganych dokumentów przewozowych WZ lub CMR po wykonaniu przewozu. Zgodnie z umową podstawą od zapłaty wynagrodzenia była faktura VAT z załączonymi dokumentami CMR lub WZ lub inne w dwóch egzemplarzach, oryginał lub kopia. Termin płatności liczony był od momentu otrzymania kompletu prawidłowych dokumentów. W wypadku nie dotrzymania przez przewoźnika terminu do doręczenia stosownych dokumentów przewozowych, termin płatności ulegał wydłużeniu do 90 dni. Strona pozwana podniosła, że z załączonych do pozwu dokumentów nie wynika aby powód przesłał pozwanej dokumenty przewozowe w terminie 7 dni od wykonania zlecenia, zatem termin płatności nie jest znany. Pozwany podniósł również, że dołączone do pozwu dokumenty CMR nie zostały przetłumaczone przez pozwanego na język polski oraz, że na części z nich znajdują się zapiski niemożliwe do odczytania. Pozwany podniósł ponadto, że w związku z nienależytym wykonywaniem obowiązków wynikających z zawartej umowy pozwana pismem z dnia 9 października 2014 r. wypowiedziała powodowi zawartą w dniu 21 sierpnia 2014 r. umowę. Pismem z dnia 9 października 2014 r. pozwana poinformowała również powoda o obciążenie go karami umownymi w łącznej kwocie 31.173,83 zł, w oparciu o następujące paragrafy kontraktu: § 10 ust. 5 § 4 ust. 1, oraz § 3 ust. 4. Pismem z dnia 10 czerwca 2016 r. pozwana poinformowała powoda o obciążeniu go karami umownymi oraz złożyła oświadczenie o potrąceniu z wierzytelnościami powoda, wynikającymi z faktur VAT nr (...).

Powód w piśmie procesowym z dnia 23 sierpnia 2016 r. podniósł, że pozwana nigdy wcześniej nie kwestionowała treści listów przewozowych CMR, a ponadto próbowała dokonać potrącenia wierzytelności powoda stwierdzonej fakturami VAT wystawionymi na podstawie listów przewozowych, uznając dług wobec powoda objęty żądaniem pozwu i pośrednio uznając prawdziwość i treść listów przewozowych CMR załączonych do pozwu. Pozwany podniósł również, że powód zawarł z pozwaną umowę, której warunki przedstawione przez przedstawiciela pozwanej różniły się od postanowień zawartych w stosowanych przez pozwaną wzorcu umownym. Powód został zapewniony, że będzie uzyskiwał wynagrodzenie od 0,85 € do 1,35 € za kilometr. Ponadto przedstawiciel pozwanej zapewnił powoda, że zlecenia będą tak zaplanowane, że nie istnieje ryzyko wystąpienia tzw. kilometrów pustych. Powód wskazał, że analiza rozliczeń jakiej dokonał po wykonaniu kilku pierwszych zleceń wykazała, że pozwana nie dopełnia postanowień zawartych w umowie. Z uwagi na fakt, że pozwana w rażący sposób nie dopełniała warunków finansowych zawartych w umowie pomiędzy stronami, powód skontaktował się z przedstawicielem pozwanej P. K. i poprosił go o rozwiązanie umowy. P. K. zaproponował natomiast aby powód przesłał pozwanej pismo o zawieszeniu współpracy oraz żeby ewentualna współpraca była zawierana na podstawie zleceń pozwanego, które powód zgodzi się zaakceptować. Powód podniósł, że jego roszczenie w zakresie zarówno należności głównej jak i odsetek jest udowodnione biorąc pod uwagę, iż poznawana pismem z dnia 10 czerwca 2016 r. uznała swój dług wobec powoda. Powód wskazał również, że w

jego ocenie roszczenie pozwanej wobec powoda z tytułu kary umownej nie istnieje. Pozwany zgłosił ponadto zarzut przedawnienia roszczenia pozwanego z tytułu kar umownych.

Sąd ustalił:

Strony łączył kontrakt o współpracy gospodarczej w zakresie przewozów krajowych i międzynarodowych nr (...) z dnia 21 sierpnia 2014 r. Umowa określała zasady współpracy w zakresie wykonywania przewozów krajowych i międzynarodowych ciągnikiem siodłowym przewoźnika. Strony ustaliły w § 3 ust.1 że zleceniodawca ma prawo do zlecenia przewoźnikowi przewozów na trasach międzynarodowych łącznie nie mniej niż 8 000 km, na trasach krajowych 7 000 km miesięcznie. Przy czym zlecenie przewozów na trasach krajowych w miesięcznej wysokości 7000 km zwalnia zleceniodawcę ze zlecenia ich na trasach międzynarodowych.

Jak wynika z §3 ust. 2 zleceniodawca nie bierze odpowiedzialności za zlecenie przewozów międzynarodowych poniżej 8 000 km lub na trasach krajowych łącznie poniżej 7 000 km miesięcznie, jeżeli nie wynika to z jego wyłącznej winy. Zleceniodawca nie ponosi również odpowiedzialności za zlecenia przewozów w mniejszej ilości jeżeli wynika to z przyczyn leżących po stronie przewoźnika w szczególności przestojów, awarii, urlopów, okresów zawieszenia kontraktu itp. Zgodnie z §3 ust. 4 przewoźnik zobowiązał się wykonywać przewozy zlecone mu przez zleceniodawcę na trasach międzynarodowych łącznie nie mniej niż 8000 km miesięcznie lub na trasach krajowych 7000 km miesięcznie.

Zgodnie z §3 ust. 5 w przypadku nie wywiązania się przez przewoźnika z zobowiązania, o którym mowa w ust. 4 zleceniodawca może obciążyć przewoźnika karą umowną w kwocie 7000,00 zł za każdy miesiąc w którym przedmiotowy obowiązek nie został wykonany.

Zgodnie z §4 ust. 1 i 2 przewoźnik zobowiązał się do wykonywania przewozów zleconych mu przez zleceniodawcę w terminach określonych przez zleceniodawcę. Przewoźnik miał 7 dni od dnia wykonania zlecenia transportowego na doręczenie zleceniodawcy kompletu oryginalnych dokumentów przewozowych WZ lub CMR lub inne zlecone w dwóch egzemplarzach, które powinny zostać przez niego przesłane poleconym listem priorytetowym. Brak doręczenia przez przewoźnika dokumentów przewozowych w określonym terminie przyznaje zleceniodawcy prawo do obciążenia przewoźnika karą umowną w wysokości połowy wynagrodzenia wynikającego ze zlecenia transportowego, w stosunku do którego wskazanych obowiązek nie został wykonany. W przypadku nie doręczenia przez przewoźnika oryginalnych potwierdzonych dokumentów przewozowych w dwóch egzemplarzach termin płatności faktury z tytułu niezrealizowania danego zlecenia wydłuża się do 90 dni.

Zgodnie z §10 ust. 5 w każdym wypadku wypowiedzenia lub rozwiązania niniejszego kontraktu z przyczyn leżących po stronie przewoźnika zleceniodawca może obciążyć przewoźnika karą umowną w kwocie stanowiącej iloczyn minimalnej miesięcznej liczby kilometrów na trasach krajowych o których mowa w § 3 ust. 1 kontraktu oraz minimalnej stawki w transporcie krajowym wynikającej z § 5 ust. 3 kontraktu.

Dowód: kontrakt o współpracy gospodarczej w zakresie przewozów krajowych i międzynarodowych (...) (k. 63-68), przesłuchanie świadka M. K. (1) (k. 121-122), zeznania M. K. (2) (k. 122-124).

W związku z wykonaniem usług transportowych przez powoda na rzecz pozwanej (...) sp. z o.o. w K. została wstawiona faktura VAT nr (...) na kwotę 2.577,34 zł, faktura VAT nr (...) na kwotę 3.751,50 zł oraz faktura VAT nr (...) na kwotę 2837,04 zł. Faktury zostały dostarczone pozwanej w terminie.

Dowód: zlecenia przewozu (k. 8-9,12-13, 16-17), listy CMR (k 10, 14, 18-20), faktury VAT (k. 11, 15, 21), zeznania M. K. (2) (k. 122-124), potwierdzenie nadania (k. 102#104), oświadczenie o potrąceniu (k. 74-75).

Pismem z dnia 10 września 2014 r. powód poinformował pozwaną, iż potwierdza decyzję o zawieszeniu współpracy pomiędzy stronami.

Dowód: pismo z 10 września 2014 r. (k. 98).

Oświadczeniem w przedmiocie rozwiązania kontraktu z dnia 9 października 2014 r. pozwana wypowiedziała powodowi kontrakt. Pozwana w oświadczeniu wskazała, że na podstawie § 5 ust. 3 kontraktu obciąża powoda karą umowną w wysokości 19.600,00 zł stanowiącą iloczyn minimalnej miesięcznej liczby kilometrów na trasach krajowych, o których mowa w § 3 ust. 1 kontraktu oraz minimalnej stawki w transporcie krajowym wynikającej z § 5 ust. 3 kontraktu. Pozwana w oświadczeniu wskazała również, że zgodnie z §4 ust. 1 kontraktu za rażące opóźnienia w przesyłaniu dokumentów przewozowych w stosunku do zleceń nr (...), (...) oraz (...) obciąża powoda karą umowną w kwocie 4.573,83 zł tj. połową łącznej suma wynagrodzenia za w/w zlecenia transportowe. Powódka w oświadczeniu wskazała również, że w związku z naruszeniem przez powoda §10 ust. 3 pkt. c) poprzez nie świadczenie na rzecz pozwanej usług transportowych od dnia 10 września 2014 r. (zlecenia za pośrednictwem wiadomości sms) obciążyla powoda na podstawie § 3 ust. 5 karą umowną w wysokości 7.000,00 zł.

Dowód: Oświadczeniem w przedmiocie rozwiązania kontraktu z dnia 9 października 2014 r. (k. 69-71), potwierdzenia nadani i odbioru (k. 72-73).

Pismem z dnia 15 października 2014 r. pełnomocnik powoda poinformował pozwanego, że wskazane w treści pisma z dnia 9 października 2014 r. roszczenie nie istnieje.

Dowód: pismo z dnia 15 października 2014 r. (k. 99), potwierdzenie nadania (k. 100).

Powód zawezwaniem do próby ugodowej z dnia 28 sierpnia 2015 r. wezwała pozwaną do zapłaty 17.343,24 zł.

Dowód: zawezwaniem do próby ugodowej (k. 22-25), zawiadomienie (k. 26)

Pismem z dnia 10 czerwca 2016 r. pozwana przesłała powodowi oświadczenie o potrąceniu wierzytelności w łącznie wysokości 9.165,88 zł z przysługującymi powodowi wobec pozwanej wierzytelnościami wynikającymi z faktur VAT:

- nr (...) opiewającej na kwotę 2.837,04 zł;

- nr (...) opiewającej na kwotę 3.254,58 zł.

- nr (...) opiewającej na kwotę 3.751,50 zł.

Dowód: oświadczenie o potrąceniu (k. 74-75), pełnomocnictwo (k. 76), potwierdzenie nadania (k. 77-78).

Pismem z dnia 17 czerwca 2016 r. powód poinformował pozwaną, że zarówno wierzytelność wskazana w treści pisma z dnia 10 czerwca 2016 r. jak również roszczenie wobec powoda wskazane w treści przedmiotowego pisma nie istnieje.

Dowód: pismo z dnia 17 czerwca 2016 r. (k. 101).

Oceniając materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, należy podkreślić, że Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów, gdyż ich prawdziwość i autentyczność nie zostały zakwestionowane. Świadkowie M. K. (2) i M. K. (1) zeznawali w sprawie w sposób szczegółowy i wyczerpujący. Ich relacje były logiczne i konsekwentne, a okoliczności wynikające z ich zeznań znajdują potwierdzenie w dowodach z dokumentów. Z podanych powodów zeznania te Sąd uznał za wiarygodne.

Sąd oddalił dowód o przesłuchania świadka P. K. albowiem jego zeznania nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie. Sąd oddalił dowód z przesłuchania storn albowiem żadna ze stron prawidłowo wezwana nie stawiała się na rozprawie wyznaczonej na 11 maja 2017 r.

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie objęte pozwem okazało się w całości uzasadnione.

W ramach prowadzonej działalności gospodarczej strony łączył kontrakt o współpracy gospodarczej w zakresie przewozów krajowych i międzynarodowych, na podstawie której powód wykonywał na rzecz pozwanego - zakresie działalności swego przedsiębiorstwa przewozu za wynagrodzeniem rzeczy.

Zgodnie z art. 774 k.c. przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy. Jednocześnie zgodnie z art. 775 k.c. przepisy tytułu niniejszego stosuje się do przewozu w zakresie poszczególnych rodzajów transportu tylko o tyle, o ile przewóz ten nie jest uregulowany odrębnymi przepisami. Ze względu na fakt, iż miejsce przyjęcia przesyłki do przewozu i miejsce przewidziane dla jej dostawy znajdowały się w dwóch różnych krajach, do zawartych umów stosuje się przepisy Konwencji genewskiej o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) z dnia 19 maja 1956r.

Strona powodowa wywodzi roszczenie główne z prawidłowo wykonanych umów przewozu. Wobec przewozów nie zgłoszono żadnych zastrzeżeń i reklamacji, a okoliczność zgłoszenia w związku z roszczeniami powoda zarzutu potrącenia świadczy - co do zasady o nie kwestionowaniu zasadności roszczeń powoda w zakresie objętym żądaniem pozwu.

Strona pozwana zakwestionowała termin wymagalności roszczenia objętego pozwem podnosząc, że powód nie wykazał, że przesłał pozwanej wymagane dokumenty, zatem zgodnie z § 4 pkt 2 zawartego kontraktu termin płatności nie jest znany. Strona pozwana podniosła również zarzut potrącenia przysługującej jej należności w wysokości 9.165,88 zł.

Mając na uwadze podniesienie zarzutu potrącenia przez stronę pozwaną wiarytelności powoda, w ocenie Sądu należy uznać, że strona pozwana nie kwestionuje co do zasady roszczenia powoda będącego przedmiotem niniejszego pozwu. W ocenie Sądu należy również stwierdzić, że treść dokumentów CMR oraz faktur dotarła do pozwanej i jest zrozumiała dla strony pozwanej. Podstawą umowy przewozu jest dokonanie przewozu i zapłata frachtu.

Zgodnie z art. 498 § 1 i § 2 k.c. gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. Wskutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej.

Pozwana jako podstawę do potrącenia przedstawiła oświadczenie w przedmiocie rozwiązania kontraktu, w którym wyliczyła naliczenia kar umownych z poszczególnych paragrafów umowy.

Zdaniem Sądu strona pozwana nie sprostала ciężarowi wykazania zasadności nałożenia kar umownych na stronę powodową na podstawie § 3 ust. 4, § 3 ust. 5 oraz § 10 ust. 5 zawartej umowy, gdyż pozwana w toku procesu nie przedstawiła żadnych dowodów na potwierdzenie powyższych okoliczności.

Co do kary umownej z § 10 ust. 5 w zw. z § 3 ust. 1 umowy pozwana nie wykazała zlecenia powodowi opisanej w kontrakcie liczby kilometrów. Już tylko ta okoliczność czyni zarzut potrącenia bezpodstawnym z powodu nie wykazania powstania wierzytelności po stronie pozwanej. Przypomnieć w tym miejscu należy zapis § 3 umowy, z którego nie wynika obowiązek zapewnienia powodowi przewozów przez pozwaną, a jedynie uprawnienie, w dodatku obwarowane wieloma włączeniami zwalniającymi pozwaną z tego prawa.

W zakresie kary umownej z § 3 ust. 4 umowy należy wskazać, że pozwana nie wykazała dostarczenia powodowi kompletnych zleceń umożliwiających podjęcie przewozów. Wskazać należy, że przyznana przez stronę powodową w trakcie przesłuchania okoliczność otrzymywania smsów, w których wskazywano jedynie miejsce załadunku, wyładunku oraz godzinę - nie wyszczególniając czego dotyczyć ma załadunek, wyładunek oraz bez wskazania ceny za przewóz - nie można uznać za zlecenia przewozu, a pozwana nie wykazała złożenia zlecenia w kompletnej formie - umożliwiającej jego wykonanie, pomimo zarzutów w tym zakresie strony powodowej.

W zakresie kary umownej z § 4 ust. 1 strona powodowa wykazała terminowe dostarczenie dokumentacji wymaganej kontraktem i nadanie do strony pozwanej wszystkich wymaganych dokumentów – k. 102-104, a twierdzeniom powoda w tym zakresie nie zaprzeczono, jak również nie podważono przedstawionych dowodów z dokumentów. Tym samym w ocenie Sądu należy uznać, że przedmiotowa dokumentacja została dostarczona w terminie, a w konsekwencji bezzasadnym jest naliczanie przez stronę pozwaną kary umownej na podstawie §4 ust. 1 zawartego kontraktu.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że pozwana nie sprecyzowała dokładnie, które ze wskazanych przez siebie wierzytelności, wynikających z różnych podstaw tj. trzech kar umownych ma zamiar potrącić z wierzytelnościami powoda wynikającymi z trzech faktur: faktury VAT (...) opiewającej na kwotę 2.837,04 zł, faktury VAT nr (...) opiewającej na kwotę 2.577,34 zł oraz faktury VAT nr (...) opiewającej na kwotę 3.751,50 zł.

Nie wskazała, które konkretnie roszczenia, co do których twierdzi, że istnieją- przedstawia do potrącenia z wierzytelnościami powoda. Powyższy brak sprecyzowania i oznaczenia swojej wierzytelności, którą przedstawia do potrącenia w procesie niweczy skuteczność podniesionego przez pozwaną zarzutu.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na stronie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Uwzględniając treść art. 6 k.c. trzeba stwierdzić, że do osoby występującej z pozwem należy udowodnienie faktów pozytywnych, które stanowią podstawę powództwa, gdyż z faktów tych wywodzi ona swoje prawo. Do przeciwnika natomiast należy wykazanie okoliczności niweczających to prawo lub uniemożliwiających jego powstanie (OSNP 1998/18/537). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.)(OSNC 1997/6-7/76 Przegląd Sądowy 2001/4/81). Innymi słowy na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie, a na stronie pozwanej obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających jej wnioski o oddalenie powództwa.

Mając powyższe na uwadze w ocenie Sądu należy uznać, że pozwana nie wskazała podstaw dla złożenia oświadczenia o potrąceniu, jak również złożenia zarzutu potrącenia.

Podkreślić również należy, że niniejsza sprawa toczy się w postępowaniu uproszczonym i zgodnie z art. 505⁴ §2 k.p.c. Według treści tego przepisu zarzut potrącenia jest dopuszczalny, jedynie jeżeli roszczenia nadają się do rozpoznania w postępowaniu uproszczonym. Pozwana natomiast nie sprecyzowała podnosząc zarzut potrącenia, które z wierzytelności- co do których twierdzi, że jej przysługują- objęła tym zarzutem. Z oświadczenia o potrąceniu wynika natomiast, że wynoszą one 19 600 zł, 4 573,83 zł, 7 000 zł. Tym samym pozwana nie wykazała procesowej możliwości podniesienia zarzutu potrącenia z uwagi na tryb toczącego się postępowania.

Na marginesie tylko należy zauważyć, że w zakresie podniesionego przez powoda zarzutu przedawnienia należy wskazać, że jest on nieuzasadniony ponieważ pozwana wywodziła swoje roszczenie z kar umownych przewidzianych w zawartej pomiędzy stronami umowie o współpracy gospodarczej w zakresie przewozów krajowych i międzynarodowych, a nie jak wskazywał powód z umowy przewozu. Zatem w niniejszej sprawie mamy do czynienia z przewidzianym w artkule 118 k.c. terminem przedawnienia roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynoszącym 3 lata, a nie z rocznym terminem przedawnienia przewidzianym w art. 792 k.c. dla roszczeń z umowy przewozu rzeczy.

Mając na uwadze powyższe w punkcie 1 sentencji wyroku zasądzono na rzecz powoda należność z tytułu zawartej umowy przewozu, na podstawie art. 774 k.c. oraz art. 481 k.c. w wysokości 9.165,88 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwot:

- 2 837,04 zł od dnia do dnia 24 października 2014 roku do dnia zapłaty;

- 6 328,84 zł od dnia 31 października 2014r. do dnia zapłaty;

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie 2 wyroku na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. zgodnie, z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Składają się na nie opłata sądowa od pozwu 300,00 zł, opłata od pełnomocnictwa 17,00 zł i koszty zastępstwa procesowego 2.400,00 zł.

SSR Jolanta Brzęk